

ผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ
เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน

นางสาวพิชญพิมพ์ คำเพียร

สาขาวิชาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

คำนำ

รายงานวิจัยในชั้นเรียนฉบับนี้ เป็นการวิจัยเกี่ยวกับเรื่อง ผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาบริหารธุรกิจ(การตลาด) โดยในรายงานจะนำเสนอ 5 บท คือ บทนำ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วิธีดำเนินงานวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล และสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ขอขอบพระคุณ รองคณบดีคณบดีคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ทุกฝ่ายและคณาจารย์ที่สนับสนุนและส่งเสริมในการศึกษาค้นคว้า การทำวิจัยในครั้งนี้ให้สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี พร้อมทั้งนักศึกษาที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการวิจัยครั้งนี้

สำหรับคุณค่าและประโยชน์อันพึงมีในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นการพัฒนาการเรียนรู้ตลอดจนพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้ผู้เรียนทุกคนมีความรู้ความสามารถในการเรียนรู้และส่งเสริมพัฒนาตนเองสืบไป

พิชญพิมพ์ คำเพียร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	3
ขอบเขตการวิจัย.....	3
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	3
ประโยชน์ของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
คำอธิบายรายวิชาการเงินธุรกิจ	7
วิชาการเงินธุรกิจ.....	7
ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ.....	8
ทฤษฎีและหลักการของการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	9
ลักษณะการเรียนแบบร่วมมือ.....	11
ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ.....	15
เทคนิคที่ใช้ในการเรียนแบบร่วมมือ.....	18
ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	21
ความพึงพอใจ.....	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	23
3 วิธีดำเนินงานวิจัย.....	27
ขั้นตอนการวิจัย.....	27
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	27
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	28
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	28
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	29
4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	30

5	สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	35
	วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	35
	สรุปผลการวิจัย.....	35
	อภิปรายผล.....	35
	ข้อเสนอแนะ.....	36
	บรรณานุกรม.....	
	ภาคผนวก.....	
	ประวัติผู้วิจัย.....	

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้เป็นกลุ่มแบบเดิมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ	14
2	ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อน-หลังเรียนจากการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน	31
3	ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน	32

ชื่อโครงการวิจัย ผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ
เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน
ชื่อผู้ทำวิจัย นางสาวพิชญพิมพ์ คำเพียร
ปีพ.ศ. 2554

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนรายวิชา การเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบและผู้ตอบแบบสอบถามจากนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ(การตลาด) คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 14 ราย

ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 5.50 ผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 13.82 จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยมีค่าเฉลี่ย 4.71 มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ ความพึงพอใจ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Research Title Achievement from management learning cooperative in teaching business finance

Name Miss Pichayapim khampian

Year 2011

Abstract

This research study, the objective is studying achievement from management learning cooperative and satisfaction of student to management learning cooperative in teaching business finance course in financial statement analysis subject, collecting data by questionnaire and 14 responds from the student in Business Administration (Marketing) Faculty of Management Science Pectcabun Rajabhat University.

The result found that is the achievement from management learning cooperative in teaching business finance course in financial statement analysis subject, pre-study $\bar{x} = 5.50$, after-study in achievement from management learning cooperative $\bar{x} = 13.82$, The achievement from management learning cooperative had high achievement and the student is satisfaction to achievement from management learning cooperative $\bar{x} = 4.71$, showing high satisfaction.

Key word: Achievement, Satisfaction, Management Learning Cooperative.

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกของธุรกิจในปัจจุบัน มีความเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นด้านเศรษฐกิจ ด้านการเงินการธนาคาร และเทคโนโลยีต่าง ๆ ซึ่งความเจริญก้าวหน้าเหล่านี้ล้วนต้องอาศัยความรู้ทางด้านบัญชี โดยเป็นที่ยอมรับในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งการดำเนินธุรกิจจะมีรายการต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย และรายการที่นักบัญชีจดบันทึกไว้นั้นเป็นรายการที่เกี่ยวข้องกับการเงิน สิ่งที่มีค่าและหลักฐานที่เชื่อถือได้ การบันทึกรายการบัญชีจะจัดเป็นหมวดหมู่ และตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การบัญชีเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารข่าวสารทางการเงิน โดยมีความสำคัญและเป็นส่วนงานที่สนับสนุนการก้าวไปข้างหน้าของธุรกิจ และใช้เป็นเครื่องมือของฝ่ายบริหารที่จะนำมาใช้ประกอบการวางแผนธุรกิจ และควบคุมการดำเนินงานให้ได้ประสิทธิภาพ

การจัดกระบวนการเรียนรู้ในปัจจุบัน มุ่งเน้นความสำคัญที่ตัวผู้เรียนโดยเปิดโอกาสให้เลือกรับรู้ตามความถนัดและความสนใจ ส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในทุกกระบวนการเรียนรู้ พัฒนาความสามารถในการแสวงหาความรู้ และการนำความรู้มาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ รวมทั้งปลูกฝังความมีคุณธรรม ค่านิยม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ วิธีการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ และเกิดทักษะต่าง ๆ จากการเรียนมีหลายวิธี เช่น การสอนแบบบรรยาย การสอนทักษะปฏิบัติ, การสอนอภิปราย, การสอนสัมมนา และการสอนโดยให้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง (ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ 2544 ,114 – 118) การจัดการเรียนการสอนจะต้องมุ่งให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบร่วมกัน และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ (กรมวิชาการ. 2536, 6) โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้ความคิด และการแก้ไขปัญหาาร่วมกัน จะนำไปสู่การปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญา สร้างสังคมที่มีการร่วมมือ การให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้เกิดจากการให้ ผู้เรียนมีบทบาทในการเรียนอย่างตื่นตัว (บุปผาชาติ ทวีภักดิ์. 2540) นอกจากนี้เพียเจต์ (Piaget อ้างถึงใน วรรณทิพา รอดแรงคำ. 2540) ได้กล่าวถึงปัจจัยการพัฒนาทางด้านสติปัญญา และความคิดคือ การที่คนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม และจะต้องมีความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง จะทำให้ระดับความคิดและปัญญาพัฒนาขึ้น การเรียนการสอนที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้ดี คือ การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ซึ่งสอดคล้องกับที่สลาวิน (Slavin.1990 : 3) กล่าวไว้ว่า กิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4-5 คน ผู้เรียนในกลุ่มมีระดับผลการเรียนต่างกัน การเรียนรู้จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกัน (ศิริลักษณ์ นาควิสุทธิ. 2548 : 2-3)

การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ซึ่งเป็นการเรียนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำงานร่วมกัน โดยในกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด ลักษณะของการเรียนแบบร่วมมือ 1. การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันในทางบวก สมาชิกในกลุ่มทำงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน มีการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สมาชิกในกลุ่มมีความรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จด้วย 2. การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน เป็นการปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด มีการติดต่อสัมพันธ์กัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน 3. ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล กลุ่มจะต้องช่วยกันเรียนรู้และช่วยกันทำงาน โดยมีความรับผิดชอบต่องานของตนอย่างเต็มที่เพื่อผลสำเร็จของงานกลุ่ม 4. การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย เป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยให้การทำงานกลุ่มประสบผลสำเร็จ นักเรียนควรจะได้รับฝึกทักษะในการสื่อสาร การเป็นผู้นำ การไว้วางใจผู้อื่น การตัดสินใจ การแก้ปัญหา มีการร่วมมือกันในกลุ่ม 5. กระบวนการกลุ่ม เป็นวิธีการที่จะช่วยให้การดำเนินงานกลุ่มเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สมาชิกทุกคนต้องทำความเข้าใจในเป้าหมายการทำงาน วางแผน ปฏิบัติงานร่วมกัน ดำเนินงานตามแผนที่วางไว้ ตลอดจนประเมินผลและปรับปรุงงาน ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ 1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุก ๆ คนร่วมมือในการทำงาน กลุ่มทุก ๆ คน มีส่วนร่วมเท่าเทียมกันทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน 2. ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็น ลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน 3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน 4. ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมคิด นำข้อมูลมาพิจารณาร่วมกัน เป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันคิดหาข้อมูลให้มาคิดวิเคราะห์และเกิดการตัดสินใจ 5. ส่งเสริมทักษะทางสังคม ทำให้ผู้เรียนรู้จักปรับตัวในการอยู่ร่วมกันด้วยมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เข้าใจกันและกัน 6. ส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีหนึ่งที่ส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้แบบมีส่วนร่วมซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ได้รับการฝึกฝนทักษะกระบวนการแสวงหาความรู้ ทักษะการบันทึกความรู้ ทักษะการคิด ทักษะการจัดการกับความรู้ ทักษะการแสดงออก ทักษะการสร้างความรู้ใหม่และทักษะการทำงานเป็นกลุ่มจัดว่าเป็นวิธีเรียนที่สามารถนำมาประยุกต์ให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนที่มีคุณภาพได้อีกวิธีหนึ่ง จึงนับว่าเป็นวิธีเรียนที่ควรนำมาใช้ได้ดีกับการเรียนการสอนปัจจุบันเพื่อให้การเรียนรู้ของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่อง การวิเคราะห์งบการเงิน ก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ (การตลาด) ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
2. เพื่อศึกษาความพอใจของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ (การตลาด) ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี ในรายวิชาการเงินธุรกิจ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 หมู่เรียน 5311020892 สาขาวิชาบริหารธุรกิจ(การตลาด) ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 14 คน

ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยในครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการศึกษา คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 เริ่มตั้งแต่ กุมภาพันธ์ – กันยายน 2554

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยสรุปสาระสำคัญ ดังนี้

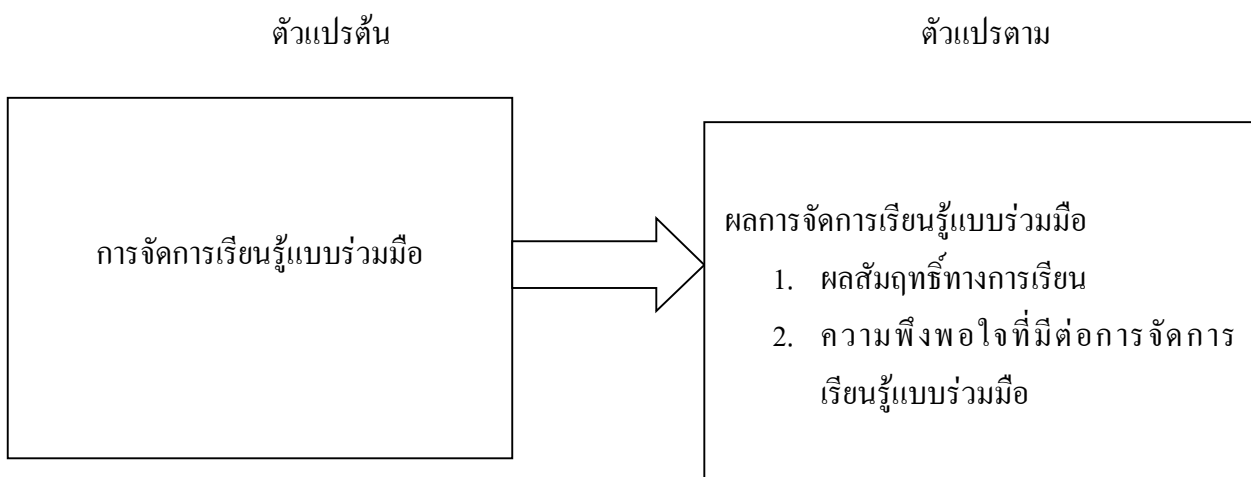
การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ และความพึงพอใจต่อการเรียนรายวิชาการเงินธุรกิจ ในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน ของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ (การตลาด) ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ โดยได้ออกแบบการพัฒนาโดยมีกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือคือ 1. เทคนิคปริศนาความคิด (Jigsaw) เป็นการสอนที่อาศัยแนวคิดการต่อภาพ วิธีการหลักของการสอนแบบนี้คือ แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มมีสมาชิก 3-4 คน โดยสมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน ผู้เรียนแต่ละคนจะได้ศึกษาเพียงส่วนหนึ่งหรือหัวข้อย่อยของเนื้อหาทั้งหมด โดยการศึกษาเรื่องนั้นๆจาก

เอกสารหรือกิจกรรมที่ผู้สอนจัดให้ ในตอนที่ศึกษาหัวข้อย่อนั้น ผู้เรียนจะทำงานเป็นกลุ่มกับเพื่อนที่ได้รับมอบหมายให้ศึกษาหัวข้อย่อกันและเตรียมพร้อมที่จะกลับไปอธิบายให้เพื่อนสมาชิกในกลุ่มพื้นฐานของตนเอง จบบทเรียนจะมีการทดสอบ ผลของคะแนนกลุ่มที่พัฒนาขึ้นได้ตามคะแนนมาตรฐานที่กำหนดจะได้รับรางวัล 2. เทคนิคแบ่งปันความสำเร็จ (Student Teams Achievement Division : STAD) เป็นการเรียนที่แบ่ง ผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 4-5 คน โดยสมาชิกมีความสามารถแตกต่างกัน ทั้งเพศ เชื้อชาติ ผู้สอนกำหนดบทเรียนและงานของกลุ่มไว้แล้ว ผู้สอนทำการสอน แล้วให้ผู้เรียนทำงานกลุ่มที่กำหนด ผู้เรียนในกลุ่มช่วยเหลือกัน เด็กเก่งช่วยและตรวจงานของเพื่อนให้ถูกต้องก่อนนำเสนอผู้สอน ผู้เรียนต่างคนต่างทำข้อสอบแล้วเอาคะแนนมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่มผู้สอนจัดลำดับของคะแนนกลุ่มปิดประกาศให้ทุกคนทราบ 3. เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together : LT) เป็นการสอนที่จัดกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละไม่เกิน 6 คน ซึ่งสมาชิกมีความสามารถแตกต่างกัน จัดให้ผู้เรียนนั่ง หันหน้าเข้าหากันเป็นวง เพื่อให้สามารถสื่อสารพูดคุยกันได้สะดวก ผู้เรียนแต่ละกลุ่มทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย สมาชิกกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน มีความรับผิดชอบในตัวเองต่องานที่ได้รับ มอบหมาย ผู้สอนสอนทักษะการทำงานกลุ่ม และประเมินการทำงานกลุ่มของผู้เรียน 4. เทคนิคช่วยกันคิดช่วยกันเรียน (Team Assisted Individualization : TAI) เป็นวิธีการสอนที่ผสมผสาน ระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Co-operative Learning) และการสอนรายบุคคล (Individualization Instruction) เข้าด้วยกัน โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือทำกิจกรรมในการเรียนได้ด้วยตนเองตามความสามารถของตน และส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม 5. เทคนิคการจัดทีมแข่งขัน (Teams – Games – Tournaments : TGT) เป็นการเรียนแบบร่วมมือกันแข่งขัน กิจกรรม โดยจัดกลุ่มผู้เรียนละความสามารถ กลุ่มละ 3-4 คน แต่ละกลุ่มศึกษาหัวข้อที่เรียน และปฏิบัติหน้าที่ของตนแล้วเริ่มการแข่งขันตอบปัญหา คะแนนที่สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มทำได้ จะนำมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม เมื่อเสร็จการแข่งขัน ผู้สอนให้รางวัลกลุ่มที่ทำคะแนนได้สูงสุด 6. เทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation : GI) เป็นวิธีการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 2-5 คน แต่ละกลุ่มทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย สมาชิกในกลุ่มแบ่งงานกันทำตามความถนัดและความสามารถ กลุ่มเสนอผลงานหรือรายงานหน้าชั้น การประเมินผลประเมินทั้งรายบุคคลและเป็นกลุ่มการให้รางวัลให้เป็นกลุ่ม โดยมีตัวแปรต้นและตัวแปรตามดังนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การเรียนการสอนแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความพึงพอใจต่อการเรียนรายวิชาการเงินธุรกิจ ในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ของการวิจัย

1. นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารธุรกิจ(การตลาด) ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มีผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน สูงขึ้น
2. เพื่อเพิ่มศักยภาพผู้เรียนในการเรียนรายวิชา การเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน
3. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาอื่น ๆ นำวิธีสอนแบบวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป

นิตยภัตพิเศษ

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึงกระบวนการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งเป็นลักษณะการรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจน มีการทำงานร่วมกัน มีแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจในการเรียนวิชาการเงินธุรกิจ เรื่อง การวิเคราะห์งบการเงินของนักศึกษาบริหารธุรกิจ(การตลาด) ชั้นปีที่ 1 ที่เกิดจากวิธีการสอนแบบร่วมมือซึ่งวัดจากคะแนนการทำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ความพึงพอใจต่อวิชาการเงินธุรกิจ หมายถึง ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกหรือเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนวิชาการเงินธุรกิจ ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เรียนด้วยใจรัก มีความกระตือรือร้นในการเรียนพยายามตั้งใจเรียนเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย และมีประสิทธิภาพสูงสุด มีความสุขกับกิจกรรมที่ทำและความพอใจ เมื่อกิจกรรมนั้นประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

นักศึกษาสาขาวิชาบริหารธุรกิจ(การตลาด) หมายถึง นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่1 สาขาบริหารธุรกิจ(การตลาด) คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการเงินธุรกิจ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553

คะแนนสอบ หมายถึง ค่าคะแนนที่ได้จากการทดสอบ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าแยกตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. คำอธิบายรายวิชาการเงินธุรกิจ
2. วิชาการเงินธุรกิจ
3. ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ
4. ทฤษฎีและหลักการของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
5. ลักษณะการเรียนแบบร่วมมือ
6. ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ
7. เทคนิคที่ใช้ในการเรียนแบบร่วมมือ
8. ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
9. ความพึงพอใจ
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

คำอธิบายรายวิชาการเงินธุรกิจ

ศึกษาบทบาทหน้าที่และวัตถุประสงค์ของการบริหารทางการเงินของธุรกิจการวางแผน และการควบคุมทางการเงิน การจัดการเงินทุนจากแหล่งเงินทุนในระยะต่างๆ การบริหารสินทรัพย์ หมุนเวียน การวิเคราะห์ทางการเงิน งบลงทุน การจัดโครงสร้างเงินทุน ค่าของทุน นโยบายเงินปัน ผล

วิชาการเงินธุรกิจ

รายวิชาการเงินธุรกิจ (Business Finance) รหัสวิชา 3531101 หน่วยกิต 3(3-0-6) วิชาการเงินธุรกิจ โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้มีความรู้ความเข้าใจในหลักการพื้นฐานทาง การเงินธุรกิจ เพื่อไปประกอบอาชีพและศึกษาต่อชั้นสูง โดยกำหนดให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะดังนี้

1. มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการ วิธีการ และขั้นตอนการวิเคราะห์และการวางแผนทางการเงิน
2. มีทักษะในการวิเคราะห์และนำผลที่ได้รับไปใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจแก้ปัญหาทางการเงินได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
3. เกิดความตระหนักและเห็นความสำคัญที่ได้รับจากการศึกษาของวิชาการเงินธุรกิจ โดยสามารถนำองค์ความรู้ไปใช้ในการพัฒนาธุรกิจ

ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ ดังนี้

อาร์ชท และนิวแมน (Artzt and newman, 1990 : 448 – 449) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ เป็นวิธีที่ผู้เรียนทำการแก้ปัญหาร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความสำคัญต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่ม เพื่อบรรลุเป้าหมายสมาชิกทุกคนจึงช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้เกิดการเรียนรู้และแก้ปัญหาครูไม่ใช่เป็นแหล่งความรู้ที่คอยป้อนแก่นักเรียน แต่จะมีบทบาทเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือจัดหาและชี้แนะแหล่งข้อมูลในการเรียนตัวนักเรียนเองจะเป็นแหล่งความรู้ซึ่งกันและกันในกระบวนการเรียนรู้

จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson, 1991 : 6-7) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ เป็นการเรียนที่จัดขึ้นโดยการคละกันระหว่างนักเรียนที่มีความสามารถต่างกันนักเรียนทำงานร่วมกันและช่วยเหลือกันเพื่อให้กลุ่มของตนประสบผลสำเร็จในการเรียน

สลาวิน (Slavin, 1995 : 2 – 7) ได้ให้ความหมายว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีสอนที่นำไปประยุกต์ใช้ได้หลายวิชาและหลายระดับชั้น โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยโดยทั่วไปมีสมาชิก 4 คน ที่มีความสามารถแตกต่างกันเป็นนักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน นักเรียนในกลุ่มที่ต้องเรียนและรับผิดชอบงานกลุ่มร่วมกัน นักเรียนจะประสบผลสำเร็จก็ต่อเมื่อเพื่อนสมาชิกในกลุ่มทุกคนประสบผลสำเร็จบรรลุเป้าหมายร่วมกัน จึงทำให้นักเรียนช่วยเหลือพึ่งพากัน และสมาชิกในกลุ่มจะได้รับรางวัลร่วมกัน เมื่อกลุ่มทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542 : 34) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม ทั้งโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งการเป็นกำลังใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่าสมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้น หากแต่จะต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม

พิมพ์พันธ์ เฉชะคุปต์ (2544 : 6) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง วิธีสอนแบบหนึ่ง โดยกำหนดให้นักเรียนที่มีความสามารถต่างกันทำงานพร้อมกันเป็นกลุ่มขนาดเล็กโดยทุกคนมีความรับผิดชอบงานของตนเอง และงานส่วนรวมร่วมกันมีปฏิสัมพันธ์กันและกันมีทักษะการทำงานกลุ่ม เพื่อให้งานบรรลุเป้าหมาย ส่งผลให้เกิดความพอใจอันเป็นลักษณะเฉพาะของกลุ่มร่วมมือ

จากความหมายของการเรียนแบบร่วมมือข้างต้น สรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางที่นักเรียนมีความสามารถแตกต่างกันโดยแบ่ง

นักเรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ในการเรียนร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งนักเรียนจะบรรลุถึงเป้าหมายของการเรียนรู้ได้ก็ต่อเมื่อสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มไปถึงเป้าหมายเช่นเดียวกัน ความสำเร็จของตนเองก็คือความสำเร็จของกลุ่มด้วย

ทฤษฎีและหลักการของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Johnson and Johnson (1994 : 31 - 37) ได้สรุปว่า Cooperative Learning มีองค์ประกอบ ที่สำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก (Positive Interdependent) หมายถึงการพึ่งพากันในทางบวก แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การพึ่งพากันเชิงผลลัพธ์ คือการพึ่งพากันในด้านการได้รับผลประโยชน์จากความสำเร็จของกลุ่มร่วมกัน ซึ่งความสำเร็จของกลุ่มอาจจะเป็นผลงานหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่ม ในการสร้างการพึ่งพากันในเชิงผลลัพธ์ได้คตินั้น ต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนทำงาน โดยมีเป้าหมายร่วมกัน จึงจะเกิดแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีการพึ่งพาซึ่งกันและกัน สามารถร่วมมือกันทำงานให้บรรลุผลสำเร็จได้ และการพึ่งพาในเชิงวิธีการ คือ การพึ่งพากันในด้านกระบวนการทำงานเพื่อให้งานกลุ่มสามารถบรรลุได้ตามเป้าหมาย ซึ่งต้องสร้างสภาพการณ์ให้ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มได้รับรู้ว่าตนเองมีความสำคัญต่อความสำเร็จของกลุ่ม ในการสร้างสภาพการพึ่งพากันในเชิงวิธีการ มีองค์ประกอบ ดังนี้

- 1.1 การทำให้เกิดการพึ่งพาทรัพยากรหรือข้อมูล (Resource Interdependence) คือ แต่ละบุคคลจะมีข้อมูลความรู้เพียงบางส่วนที่เป็นประโยชน์ต่องานของกลุ่ม ทุกคนต้องนำข้อมูลมารวมกันจึงจะทำให้งานสำเร็จได้ ในลักษณะที่เป็นการให้งานหรืออุปกรณ์ที่ทุกคนต้องทำหรือใช้ร่วมกัน

- 1.2 ทำให้เกิดการพึ่งพาเชิงบทบาทของสมาชิก (Role Interdependence) คือ การกำหนดบทบาทของการทำงานให้แต่ละบุคคลในกลุ่ม และการทำให้เกิดการพึ่งพาเชิงภาระงาน (Task Interdependence) คือ แบ่งงานให้แต่ละบุคคลในกลุ่มมีทักษะที่เกี่ยวข้องกัน ถ้าสมาชิกคนใดคนหนึ่งทำงานของตนไม่เสร็จ จะทำให้สมาชิกคนอื่นไม่สามารถทำงานในส่วนที่ต่อเนื่องได้

2. การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม (Face to Face Promotive Interdependence) หมายถึง การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนช่วยเหลือกัน มีการติดต่อสัมพันธ์กัน การอภิปรายแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด การอธิบายให้สมาชิกในกลุ่มได้เกิดการเรียนรู้ การรับฟังเหตุผลของสมาชิกในกลุ่ม การมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงระหว่างสมาชิกในกลุ่มได้เกิดการเรียนรู้ การรับฟังเหตุผลของสมาชิกภายในกลุ่ม จะก่อให้เกิดการพัฒนากระบวนการคิดของผู้เรียน เป็นการเปิด

โอกาสให้ผู้เรียนได้รู้จักการทำงานร่วมกันทางสังคม จากการช่วยเหลือสนับสนุนกัน การเรียนรู้เหตุผลของกันและกัน ทำให้ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับ การทำงานของตนเอง จากการตอบสนองทางวาจา และท่าทางของเพื่อนสมาชิกช่วยให้รู้จักเพื่อนสมาชิกได้ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

3. ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล (Individual Accountability) หมายถึง ความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละคน โดยต้องทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ ต้องรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองและเพื่อนสมาชิก ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความสามารถและความรู้ที่แต่ละคนจะได้รับ มีการตรวจสอบเพื่อความแน่ใจว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นรายบุคคลหรือไม่ โดยประเมินผลงานของสมาชิกแต่ละคน ซึ่งรวมกันเป็นผลงานของกลุ่มให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งกลุ่มและรายบุคคลให้สมาชิกทุกคนรายงานหรือมีโอกาสแสดงความคิดเห็น โดยทั่วถึง ตรวจสอบสรุปผลการเรียนเป็นรายบุคคลหลังจบบทเรียน เพื่อเป็นการประกันว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มรับผิดชอบทุกอย่างร่วมกับกลุ่ม ทั้งนี้สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องมีความมั่นใจ และพร้อมที่จะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคล

4. การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interpersonal and Small Group Skills) หมายถึง การมีทักษะทางสังคม (Social Skill) เพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข คือ มีความเป็นผู้นำ รู้จักตัดสินใจ สามารถสร้างความไว้วางใจ รู้จักติดต่อสื่อสาร และสามารถแก้ไขปัญหาข้อขัดแย้งในการทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการทำงานร่วมกันที่จะช่วยให้การทำงานกลุ่มประสบความสำเร็จ

5. กระบวนการทำงานของกลุ่ม (Group Processing) หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ของกลุ่ม โดยผู้เรียนจะต้องเรียนรู้จากกลุ่มให้มากที่สุด มีความร่วมมือทั้งด้านความคิด การทำงาน และความรับผิดชอบร่วมกันจนสามารถบรรลุเป้าหมายได้ การที่จะช่วยให้การดำเนินงานของกลุ่มเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมายนั้น กลุ่มจะต้องมีหัวหน้าที่ดี สมาชิกดี และกระบวนการทำงานดี นั่นคือ มีการเข้าใจในเป้าหมายการทำงานร่วมกันในกระบวนการนี้สิ่งที่สำคัญ คือ การประเมินทั้งในส่วนที่เป็นวิธีการทำงานของกลุ่ม พฤติกรรมของสมาชิกกลุ่ม และผลงานของกลุ่ม โดยเน้นการประเมินคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มมาเป็นคะแนนกลุ่ม เพื่อตัดสินความสำเร็จของกลุ่มด้วย ประเมินกระบวนการทำงานกลุ่ม ประเมินหัวหน้า และประเมินสมาชิกกลุ่ม ทั้งนี้เพื่อให้ ผู้เรียนเห็นความสำคัญของกระบวนการกลุ่มที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่มได้

องค์ประกอบของการเรียนแบบร่วมมือ

The Faculty of Social Sciences at Flinders University (2004) ได้สรุปว่า Collaborative Learning มีองค์ประกอบ 5 ประการ ดังนี้

1. มีการรับรู้ชัดเจนต่อการพึ่งพาอาศัยกัน ในเชิงบวก (Clearly Perceived Positive Interdependence)
2. มีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างสมาชิกทีมในเชิงบวก เพื่อการบรรลุเป้าหมายและการช่วยเหลือ ให้คำแนะนำต่อกัน
3. มีความรับผิดชอบรายบุคคลและความรับผิดชอบส่วนบุคคล (Individual Accountability and Personal Responsibility)
4. ทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Small Group Skills) ซึ่งประกอบด้วยทักษะส่วนบุคคล ถือเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง ในการที่จะบรรลุเป้าหมายได้นั้น นักเรียนจะต้อง รู้จักและให้ความเชื่อถือต่อผู้อื่น มีการติดต่อสื่อสารที่ให้ความกระตือรือร้น เตรียมการและยอมรับการสนับสนุน พยายามในการแก้ไขปัญหา ที่เกิดขึ้น
5. กระบวนการทำงานของกลุ่ม (Group Processing) : กลุ่มทำงานที่ประสบผลสำเร็จก็ต่อเมื่อกลุ่มได้มีส่วนร่วมในหน้าที่เป็นอย่างดี สมาชิกได้รักษาไว้ซึ่งความสัมพันธ์ในการทำงานที่ดี โดยมุ่งเน้นที่การสะท้อนกลับของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล สนับสนุนทักษะการร่วมมือ มีการให้รางวัลสำหรับ พฤติกรรมเชิงบวก และยินดีต่อความสำเร็จที่ได้รับ

ลักษณะการเรียนแบบร่วมมือ

มีนักการศึกษาทั้งต่างประเทศและในประเทศกล่าวถึงลักษณะของการเรียนแบบร่วมมือไว้ดังนี้

จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson. 1991 : 10-15) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ ไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. การสร้างความรู้สึกพึ่งพากัน ทางบวกให้เกิดขึ้น ในกลุ่มนักเรียน (Positive interdependence)วิธีการที่ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกพึ่งพากันจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีการพึ่งพากันในด้านการได้รับประโยชน์จากความสำเร็จของกลุ่มร่วมกัน เช่น รางวัลหรือคะแนน และพึ่งพากันในด้านกระบวนการทำงานเพื่อให้งานกลุ่มสามารถบรรลุได้ตามเป้าหมาย โดยมีการกำหนดบทบาทของแต่ละคนที่เท่าเทียมกันและสัมพันธ์ต่อกันจึงจะทำให้งานสำเร็จ และการแบ่งงานให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มให้มีลักษณะที่ต่อเนื่องกัน ถ้าขาดสมาชิกคนใดจะทำให้งานดำเนินต่อไปไม่ได้

2. การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างนักเรียน (Face-to-face promotive interaction) คือ นักเรียนในแต่ละกลุ่มจะมีการอภิปราย อธิบาย ชักถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มเกิดการเรียนรู้ และการเรียนรู้เหตุผลซึ่งกันและกัน ให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับการทำงานของตน สมาชิกในกลุ่มมีการช่วยเหลือ สนับสนุน กระตุ้น ส่งเสริม และให้กำลังใจกัน และกันในการทำงานและการเรียนเพื่อให้ประสบผลสำเร็จบรรลุเป้าหมายของกลุ่ม

3. ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล (Individual accountability) คือ ความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละคนโดยต้องทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ ต้องรับผิดชอบในผลการเรียนของตนเองและของเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม ทุกคนในกลุ่มจะรู้ว่าใครต้องการความช่วยเหลือ ส่งเสริมสนับสนุนในเรื่องใด มีการกระตุ้นกันและกันให้ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สมบูรณ์ มีการตรวจสอบ เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้เป็นรายบุคคลหรือไม่โดยสมาชิกทุกคนในกลุ่มต้องมีความมั่นใจ และพร้อมที่จะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคล เพื่อเป็นการประกันว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความรับผิดชอบร่วมกันกับกลุ่ม

4. ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interpersonal and small group skills) การทำงานกลุ่มย่อยจะต้องได้รับการฝึกฝนทักษะทางสังคมและทักษะในการทำงานกลุ่ม เพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ดังนั้นนักเรียนควรจะต้องทำความรู้จักกัน เรียนรู้ลักษณะนิสัยและสร้างความไว้วางใจต่อกันและกัน รับฟังและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างมีเหตุผล รู้จักติดต่อสื่อสาร และสามารถตัดสินใจแก้ปัญหา ข้อขัดแย้งในการทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. กระบวนการกลุ่ม (Group process) เป็นกระบวนการทำงานที่มีขั้นตอนหรือวิธีการที่จะช่วยให้การดำเนินงานของกลุ่มเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมายได้ โดยสมาชิกกลุ่มต้องทำความเข้าใจในเป้าหมายการทำงาน วางแผนปฏิบัติงานและดำเนินงานตามแผนร่วมกัน และที่สำคัญจะต้องมีการประเมินผลงานของกลุ่ม ประเมินกระบวนการทำงานกลุ่ม ประเมินบทบาทของสมาชิกว่า สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มสามารถปรับปรุงการทำงานของตนให้ดีขึ้นได้อย่างไร สมาชิกทุกคนในกลุ่มช่วยกันแสดงความคิดเห็น และตัดสินใจว่าควรมีการปรับปรุง หรือเปลี่ยนแปลงอะไร และอย่างไร ดังนั้นกระบวนการกลุ่มจะเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่นำไปสู่ความสำเร็จของกลุ่ม

คาแกน (Kagan, 1994 : 1-11) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือว่าต้องมีโครงสร้างที่ชัดเจนโดยมีแนวคิดสำคัญ 6 ประการ สรุปได้ดังนี้

1. เป็นกลุ่ม (Team) ซึ่งเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ประมาณ 2-6 คน เปิดโอกาสให้ทุกคนร่วมมืออย่างเท่าเทียมกัน ภายในกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่แตกต่างกัน

2. มีความตั้งใจ (Willing) เป็นความตั้งใจที่ร่วมมือในการเรียนและทำงาน โดยช่วยเหลือกันและกัน มีการยอมรับซึ่งกันและกัน

3. มีการจัดการ (Management) การจัดการเพื่อให้การทำงานกลุ่มเป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ

4. มีทักษะ (Skills) เป็นทักษะทางสังคมรวมทั้งทักษะการสื่อความหมาย การช่วยสอนและการแก้ปัญหาความขัดแย้ง ซึ่งทักษะเหล่านี้จะช่วยให้สามารถทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

5. มีหลักการสำคัญ 4 ประการ (Basic principles) เป็นตัวบ่งชี้ว่าเป็นการเรียนเป็นกลุ่มหรือการเรียนแบบร่วมมือ การเรียนแบบร่วมมือต้องมีหลักการ 4 ประการ ดังนี้

1) การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันเชิงบวก (Positive interdependence) การช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกันเพื่อสู่ความสำเร็จและตระหนักว่าความสำเร็จของแต่ละคนคือความสำเร็จของกลุ่ม

2) ความรับผิดชอบรายบุคคล (Individual accountability) ทุกคนในกลุ่มมีบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบในการค้นคว้าทำงาน สมาชิกทุกคนต้องเรียนรู้ในสิ่งที่เรียนเหมือนกันจึงถือว่าเป็นความสำเร็จของกลุ่ม

3) ความเท่าเทียมกันในการมีส่วนร่วม (Equal participation) ทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการทำงาน ซึ่งทำได้โดยกำหนดบทบาทของแต่ละคน

4) การมีปฏิสัมพันธ์ไปพร้อม ๆ กัน (Simultaneous interaction) สมาชิกทุกคนจะทำงาน คิด อ่าน ฟัง ฯลฯ ไปพร้อม ๆ กัน

6. มีเทคนิคหรือรูปแบบการจัดกิจกรรม (Structures) รูปแบบการจัดกิจกรรมหรือเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือเป็นสิ่งที่ใช้เป็นคำสั่งให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน เทคนิคต่าง ๆ จะต้องเลือกใช้ให้ตรงกับเป้าหมายที่ต้องการแต่ละเทคนิคนั้นออกแบบได้เหมาะสมกับเป้าหมายที่ต่างกัน

คลีย์ (Kley, 1991 อ้างถึงใน วรรณทิพา รอดแรงคำ, 2540: 101) นอกจากองค์ประกอบนี้แล้วยังมีลักษณะอื่นที่สามารถบ่งบอกให้เห็นความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างการเรียนแบบร่วมมือกับการเรียนเป็นกลุ่มแบบเดิม ซึ่งเสนอไว้ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการเรียนเป็นกลุ่มแบบเดิมกับการเรียนแบบร่วมมือ

การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning)	การเรียนแบบดั้งเดิม (Traditional Learning)
1. มีการพึ่งพาอาศัยกับภายในกลุ่ม 2. สมาชิกเอาใจใส่รับผิดชอบต่อตนเอง 3. สมาชิกมีความสามารถแตกต่างกัน 4. สมาชิกพลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้นำ 5. รับผิดชอบร่วมกัน 6. เน้นผลงานของกลุ่ม 7. สอนทักษะทางสังคม 8. ครูคอยสังเกตและแนะนำ 9. สมาชิกกลุ่มมีกระบวนการทำงานเพื่อประสิทธิผลของกลุ่ม	1. ขาดการพึ่งพากันระหว่างสมาชิก 2. สมาชิกขาดความรับผิดชอบในตนเอง 3. สมาชิกมีความสามารถเท่าเทียมกัน 4. มีผู้นำที่ได้รับการแต่งตั้งเพียงคนเดียว 5. รับผิดชอบเฉพาะตนเอง 6. เน้นผลงานของตนเองเพียงคนเดียว 7. ไม่เน้นทักษะทางสังคม 8. ขาดความสนใจ หน้าที่ของกลุ่ม 9. ขาดกระบวนการในการทำงานกลุ่ม

ที่มา : คลีย์ (Kley. 1991, อ้างถึงใน วรรณทิพา รอดแรงคำ 2540 : 101)

สลาวิน (Slavin. 1995 : 12-111) ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. เป้าหมายของกลุ่ม (Group goals) หมายถึงกลุ่มมีเป้าหมายร่วมกันคือ การยอมรับผลงานของกลุ่ม
2. การรับผิดชอบเป็นบุคคล (Individual accountability) หมายถึง ความสำเร็จของกลุ่มซึ่งขึ้นกับผลการเรียนรู้รายบุคคลของสมาชิกในกลุ่ม และงานพิเศษที่ได้รับมอบหมายเป็นรายบุคคลผลของการประเมินรายบุคคล จะมีผลต่อคะแนนความสำเร็จของกลุ่ม
3. โอกาสในความสำเร็จเท่าเทียมกัน (Equal opportunities for success) หมายถึง การที่นักเรียนได้รับโอกาสที่จะทำคะแนนให้กับกลุ่มของตนได้เท่าเทียมกัน
4. การแข่งขันเป็นทีม (Team competition) การเรียนแบบร่วมมือจะมีการแข่งขันระหว่างทีม ซึ่งหมายถึงการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นภายในทีม
5. งานพิเศษ (Task specialization) หมายถึง การออกแบบงานย่อยๆ ของแต่ละกลุ่มให้นักเรียนแต่ละคนรับผิดชอบ ซึ่งนักเรียนแต่ละคนจะเกิดความภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือกลุ่มของคนให้ประสบผลสำเร็จลักษณะงานจะเป็นการพึ่งพาซึ่งกันและกันมีการตรวจสอบความถูกต้อง
6. การดัดแปลงความต้องการของแต่ละบุคคลให้เหมาะสม (Adaptation to individual needs) หมายถึง การเรียนแบบร่วมมือแต่ละประเภทจะมีบางประเภทได้ดัดแปลงการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละบุคคล

พิมพ์พันธุ์ เดชะคุปต์ (2544 : 6) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือไว้ 6 ข้อ ดังนี้

1. องค์ประกอบของกลุ่มประกอบด้วยผู้นำ สมาชิก และกระบวนการกลุ่ม
2. สมาชิกมีตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป
3. กลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถทางการเรียน เพศ และเชื้อชาติต่างกัน
4. สมาชิกทุกคน ต้องมีบทบาทหน้าที่ชัดเจนและทำงานไปพร้อมๆ กัน รวมทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคละกัน
5. สมาชิกทุก ๆ คนต้องมีความรับผิดชอบร่วมกัน
6. คะแนนของกลุ่มคือคะแนนที่ได้จากคะแนนสมาชิกแต่ละคนร่วมกัน

จากการศึกษาลักษณะของการเรียนแบบร่วมมือที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ลักษณะสำคัญของการเรียนแบบร่วมมือเป็นการเรียนที่แบ่งเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นเพศ ความสามารถด้านการเรียน ที่ได้มาทำงานร่วมกันโดยมีเป้าหมายที่จะประสบความสำเร็จร่วมกันมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีการช่วยเหลือกัน มีความรับผิดชอบต่อตนเองและกลุ่ม ที่มีกระบวนการทำงานกลุ่มเป็นลำดับขั้นตอนเพื่อช่วยให้การทำงานประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ

การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ทำให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกัน มีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน ซึ่งจะทำให้มีทักษะในการทำงานกลุ่ม ซึ่งมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือไว้ ดังนี้

จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson and Johnson. 1987 : 27-30) กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือไว้ สรุปได้ 9 ประการ ดังนี้

1. นักเรียนเก่งที่เข้าใจคำสอนของครูได้ดี จะเปลี่ยนคำสอนของครูเป็นภาษาพูดของนักเรียน แล้วอธิบายให้เพื่อนฟังได้และทำให้เพื่อนเข้าใจได้ดีขึ้น
2. นักเรียนที่ทำหน้าที่อธิบายบทเรียนให้เพื่อนฟัง จะเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น
3. การสอนเพื่อนเป็นการสอนแบบตัวต่อตัวทำให้นักเรียน ได้รับความเอาใจใส่และมีความสนใจมากยิ่งขึ้น
4. นักเรียนทุกคนต่างก็พยายามช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพราะครูคิดคะแนนเฉลี่ยของทั้งกลุ่มด้วย

5. นักเรียนทุกคนเข้าใจดีว่าคะแนนของตน มีส่วนช่วยเพิ่มหรือลดค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ดังนั้นทุกคนต้องพยายามปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จ

6. นักเรียนทุกคนมีโอกาสฝึกทักษะทางสังคมมีเพื่อนร่วมกลุ่มและเป็นการเรียนรู้วิธีการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งจะเป็นประโยชน์มากเมื่อเข้าสู่ระบบการทำงานอันแท้จริง

7. นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้กระบวนการกลุ่ม เพราะในการปฏิบัติงานร่วมกันนั้นก็ต้องมีการทบทวนกระบวนการทำงานของกลุ่มเพื่อให้ประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน หรือคะแนนของกลุ่มดีขึ้น

8. นักเรียนเก่งจะมีบทบาททางสังคมในชั้นมากขึ้น เขาจะรู้สึกว่าเขาไม่ได้เรียนหรือหลบไปท่องหนังสือเฉพาะตน เพราะเขาต้องมีหน้าที่ต่อสังคมด้วย

9. ในการตอบคำถามในห้องเรียน หากตอบผิดเพื่อนจะหัวเราะ แต่เมื่อทำงานเป็นกลุ่มนักเรียนจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ถ้าหากตอบผิดก็ถือว่าผิดทั้งกลุ่ม คนอื่น ๆ อาจจะให้ความช่วยเหลือบ้าง ทำให้นักเรียนในกลุ่มมีความผูกพันกันมากขึ้น

บาร์ดี (Baroody, 1993 : 2-102) ได้กล่าวถึงประโยชน์ที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. การเรียนแบบร่วมมือช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้เนื้อหาได้ดี
 2. การเรียนแบบร่วมมือช่วยส่งเสริมให้เกิดความสามารถในการแก้ปัญหา และการให้เหตุผล
- แนวทางในการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหา และช่วยให้เกิดการช่วยเหลือกันในกลุ่มเพื่อน 3 แนวทาง คือ

1) การอภิปรายร่วมกันกับเพื่อนในกลุ่มย่อยให้นักเรียนได้แก้ปัญหาโดยคำนึงถึงบุคคลอื่น ซึ่งช่วยให้นักเรียนได้ตรวจสอบและปรับปรุงแนวคิดและคำตอบ

2) ช่วยให้เข้าใจปัญหาของแต่ละคนในกลุ่ม เนื่องจากพื้นฐานความรู้ของแต่ละคนต่างกัน

3) นักเรียนเข้าใจการแก้ปัญหาจากการทำงานกลุ่ม

3. การเรียนแบบร่วมมือส่งเสริมความมั่นใจในตนเอง

4. การเรียนแบบร่วมมือส่งเสริมทักษะทางสังคมและทักษะการสื่อสาร

อาเรนด์ส (Arends, 1994 : 345-346) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือไว้สรุปได้ 5 ประการ ดังนี้

1. ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเรียนแบบร่วมมือนี้เป็นการเรียนที่จัดให้นักเรียนได้ร่วมมือกันเรียนเป็นกลุ่มเล็กประมาณ 2 - 6 คน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางการเรียนร่วมกันนับว่าเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มได้แสดงความคิดเห็น และแสดงออกตลอดจนลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน มีการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น นักเรียนที่เก่งช่วยนักเรียนที่ไม่เก่ง ทำให้นักเรียนที่เก่งมีความรู้สึภาคภูมิใจ รู้จักสละเวลา และช่วยให้เข้าใจในเรื่องที่ดีขึ้น

ส่วนนักเรียนที่ไม่เก่งก็จะซาบซึ้งในน้ำใจเพื่อน มีความอบอุ่น รู้สึกเป็นกันเอง กล้าซักถามในข้อสงสัยมากขึ้น จึงง่ายต่อการทำความเข้าใจในเรื่องที่เรียน ที่สำคัญในการเรียนแบบร่วมมือนี้คือ นักเรียนในกลุ่มได้ร่วมกันคิด ร่วมกันทำงาน จนกระทั่งสามารถหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุดได้ ถือว่าเป็นการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ช่วยให้ความรู้ที่ได้รับเป็นความรู้ที่มีความหมายต่อนักเรียนอย่างแท้จริง จึงมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น

2. ด้านการปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การเรียนแบบร่วมมือเปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีภูมิหลังต่างกันได้มาทำงานร่วมกัน ฟังพียงกันและกัน มีการรับฟังความคิดเห็นกัน เข้าใจและเข้าใจสมาชิกในกลุ่ม ทำให้เกิดการยอมรับกันมากขึ้น เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันซึ่งจะส่งผลให้มีความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่นในสังคมมากขึ้น

3. ด้านทักษะในการทำงานร่วมกันให้เกิดผลสำเร็จที่ดี และการรักษาความสัมพันธ์ที่ดีทางสังคม การเรียนแบบร่วมมือช่วยปลูกฝังทักษะในการทำงานเป็นกลุ่มทำให้นักเรียนไม่มีปัญหาในการทำงานร่วมกับผู้อื่น และส่งผลให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายร่วมกัน ทักษะทางสังคมที่นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้แก่ ความเป็นผู้นำ การสร้างความไว้วางใจกัน การตัดสินใจ การสื่อสาร การจัดการกับข้อขัดแย้ง ทักษะเกี่ยวกับการจัดกลุ่มสมาชิกภายในกลุ่ม เป็นต้น

4. ด้านทักษะการร่วมมือกันแก้ปัญหา ในการทำงานกลุ่มสมาชิกกลุ่มจะได้รับทำความเข้าใจในปัญหาร่วมกัน จากนั้นก็ระดมความคิดช่วยกันวิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหา เมื่อทราบสาเหตุของปัญหาสมาชิกในกลุ่มก็จะแสดงความคิดเห็นเพื่อหาวิธีการแก้ไขปัญหาก็ไปรายละเอียดซึ่งกันและกันจนสามารถตกลงร่วมกันได้ว่า จะเลือกวิธีการใดในการแก้ปัญหาจึงเหมาะสมพร้อมกับลงมือร่วมกันแก้ปัญหาตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ ตลอดจนทำการประเมินกระบวนการแก้ปัญหาของกลุ่มด้วย

5. ด้านการทำให้รู้จักและตระหนักในคุณค่าของตนเอง ในการทำงานกลุ่มสมาชิกกลุ่มทุกคนจะได้แสดงความคิดเห็นร่วมกัน การที่สมาชิกในกลุ่มยอมรับในความคิดเห็นของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน ย่อมทำให้นักเรียนในกลุ่มนั้นมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองและคิดว่าตนเองมีคุณค่าที่สามารถช่วยให้กลุ่มประสบความสำเร็จได้

กรมวิชาการ (2543 : 45-46) กล่าวถึง ประโยชน์ที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือ สรุปได้ดังนี้

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุก ๆ คนร่วมมือในการทำงานกลุ่มทุก ๆ คนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกันทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน
2. ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็น ลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน

3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น เด็กเก่งช่วยเด็กที่เรียนไม่เก่ง ทำให้เด็กเก่งภาคภูมิใจ รู้จักสละเวลา ส่วนเด็กอ่อนเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน

4. ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมคิด การระดมความคิด นำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาร่วมกันเพื่อหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุดเป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันคิดหาข้อมูลให้มาคิดวิเคราะห์และเกิดการตัดสินใจ

5. ส่งเสริมทักษะทางสังคม ทำให้ผู้เรียนรู้จักปรับตัวในการอยู่ร่วมกันด้วยอย่างมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เข้าใจกันและกัน

6. ส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

จากการศึกษาประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือสรุปได้ว่า ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือต่อผู้เรียน มีทั้งในด้านการมีส่วนร่วมในการเรียน การมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและการทำให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เพราะการเรียนแบบร่วมมือในห้องเรียนเป็นการฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบร่วมกัน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหาซึ่งจะทำให้นักเรียนเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพในการช่วยพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคต

เทคนิคที่ใช้ในการเรียนแบบร่วมมือ

เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือมีอยู่ 2 แบบคือ เทคนิคที่ใช้ตลอดกิจกรรมการเรียนการสอน และเทคนิคที่ไม่ได้ใช้ตลอดกิจกรรมการเรียนการสอน ในที่นี้ผู้วิจัยสนใจที่จะเลือกใช้เทคนิคที่ไม่ใช้ตลอดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละชั่วโมงอาจใช้ในชั้นนำ หรือจะสอดแทรกในชั้นสอนตอนใดก็ได้ หรือใช้ในชั้นสรุป ชั้นทบทวน ชั้นวัดผลของคาบเรียนใดคาบเรียนหนึ่งตามที่ครูผู้สอนกำหนดเทคนิควิธีเรียนแบบร่วมมือที่มีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. เทคนิคการพูดเป็นคู่ (Rally robin) เป็นเทคนิควิธีเรียนแบบร่วมมือที่นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่มย่อย แล้วครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูด ตอบ แสดงความคิดเห็นเป็นคู่ ๆ แต่ละคู่จะผลัดกันพูดและฟังโดยใช้เวลาเท่าๆ กัน (Kagan. 1995 : 35)

2. เทคนิคการเขียนเป็นคู่ (Rally table) เป็นเทคนิคคล้ายกับการพูดเป็นคู่ ต่างกันเพียงแต่ละคู่ผลัดกันเขียนหรือวาดแทนการพูด (Kagan. 1995 : 35)

3. เทคนิคการพูดรอบวง (Round robin) เป็นเทคนิคที่เปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มผลัดกันพูด ตอบ อธิบาย ซึ่งเป็นการพูดที่ผลัดกันทีละคนตามเวลาที่กำหนดจนครบ 4 คน (Kagan. 1995 : 32-33)

4. เทคนิคการเขียนรอบวง (Round table) เป็นเทคนิคที่เหมือนกับการพูดรอบวงแตกต่างกัน ที่เน้นการเขียนแทนการพูด เมื่อครูถามปัญหาหรือให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น นักเรียนจะผลัดกันเขียนลงในกระดาษที่เตรียมไว้ทีละคนตามเวลาที่กำหนด (Kagan, 1995 : 34-35)

5. เทคนิคการเขียนพร้อมกันรอบวง (Simultaneous round table) เทคนิคนี้เหมือนการเขียนรอบวง แตกต่างกันที่เน้นให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มเขียนคำตอบพร้อมกัน (Kagan, 1995 : 35)

6. เทคนิคคู่ตรวจสอบ (Pairs check) เป็นเทคนิคที่ให้สมาชิกในกลุ่มจับคู่กันทำงาน เมื่อได้รับคำถามหรือปัญหาจากครู นักเรียนคนหนึ่งจะเป็นคนทำและอีกคนหนึ่งทำหน้าที่เสนอแนะหลังจากที่ทำข้อที่ 1 เสร็จ นักเรียนคู่นั้นจะสลับหน้าที่กัน เมื่อทำเสร็จครบแต่ละ 2 ข้อ แต่ละคู่จะนำคำตอบมาและเปลี่ยนและตรวจสอบคำตอบของคู่อื่น (Kagan, 1995 : 32-33)

7. เทคนิคร่วมกันคิด (Numbered heads together) เทคนิคนี้แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มด้วยกลุ่มละ 4 คน ที่มีความสามารถต่างกัน แต่ละคนมีหมายเลขประจำตัว แล้วครูถามคำถาม หรือมอบหมายงานให้ทำ แล้วให้นักเรียนได้อภิปรายในกลุ่มย่อยจนมั่นใจว่าสมาชิกในกลุ่มทุกคนเข้าใจคำตอบ ครูจึงเรียนหมายเลขประจำตัวผู้เรียน หมายเลขที่ครูเรียกจะเป็นผู้ตอบคำถามดังกล่าว (Kagan, 1995 : 28-29)

8. เทคนิคการเรียงแถว (Line-ups) เป็นเทคนิคที่ง่าย ๆ โดยให้นักเรียนยืนแถวเรียงลำดับภาพคำ หรือสิ่งที่ครูกำหนดให้ เช่น ครูให้ภาพต่างๆ แก่ นักเรียน แล้วให้นักเรียนยืนเรียงลำดับภาพขึ้นตอนของวงจรชีวิตของแมลง ห่วงโซ่อาหาร เป็นต้น (Kagan, 1995 : 25)

9. เทคนิคการแก้ปัญหาด้วยจิ๊กซอ (Jigsaw problem solving) เป็นเทคนิคที่สมาชิกแต่ละคนคิดคำตอบของตนไว้ แล้วนำคำตอบของแต่ละคนมารวมกัน เพื่อแก้ปัญหาให้ได้คำตอบที่สมบูรณ์เหมาะสมที่สุด (Kagan, 1995 : 32-33)

10. เทคนิควงกลมซ้อน (Inside-outside circle) เป็นเทคนิคที่ให้นักเรียนนั่งหรือยืนเป็นวงกลมซ้อนกัน 2 วง จำนวนเท่ากัน วงในหันหน้าออก วงนอกหันหน้าเข้า นักเรียนที่อยู่ตรงกันจับคู่กันเพื่อสัมภาษณ์ซึ่งกันและกัน หรืออภิปรายปัญหาร่วมกัน จากนั้นจะหมุนเวียนเพื่อเปลี่ยนคู่ใหม่ไปเรื่อยๆ ไม่ซ้ำคู่กัน โดยนักเรียนวงนอกและวงในเคลื่อนไปในทิศทางตรงข้ามกัน (Kagan, 1995 : 10)

11. เทคนิคแบบมุมสนทนา (Corners) เป็นเทคนิควิธีที่ครูเสนอปัญหา และประกาศมุมต่าง ๆ ภายในห้องเรียนแทนแต่ละข้อ แล้วนักเรียนแต่ละกลุ่มย่อยเขียนหมายเลขข้อที่ชอบมากกว่า และเคลื่อนเข้าสู่มุมที่เลือกไว้ นักเรียนร่วมกันอภิปรายภายในกลุ่มตามมุมต่างๆ หลังจากนั้นจะเปิดโอกาสให้นักเรียนในมุมใดมุมหนึ่งอภิปรายเรื่องราวที่ได้ศึกษาให้เพื่อนในมุมอื่นฟัง (Kagan, 1995 : 20-21)

12. เทคนิคการอภิปรายเป็นคู่ (Pair discussion) เป็นเทคนิคที่ครูกำหนดหัวข้อหรือคำถาม แล้วให้สมาชิกที่นั่งใกล้กันร่วมกันคิดและอภิปรายเป็นคู่ (Kagan. 1995 : 35 อ้างถึงใน พิมพ์นธ์ เชะคุปต์. 2541 : 45)

13. เทคนิคเพื่อนเรียน (Partners) เป็นเทคนิคที่ให้นักเรียนในกลุ่มจับคู่เพื่อช่วยเหลือนักเรียน ในบางครั้งคู่หนึ่งอาจไปขอคำแนะนำ คำอธิบายจากคู่อื่นๆ ที่คาดว่าจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่อง ดังกล่าวดีกว่าและเช่นเดียวกันเมื่อนักเรียนคู่หนึ่งเกิดความเข้าใจที่แจ่มชัดแล้ว ก็จะเป็นผู้ถ่ายทอด ความรู้ให้นักเรียนคู่อื่นๆ ต่อไป (อรพรรณ พรสีมา. 2540 : 17)

14. เทคนิคการคิดเดี่ยว คิดคู่ ร่วมกันคิด (Think - pair - share) เป็นเทคนิคที่เริ่มจากปัญหาที่ ครูผู้สอนกำหนดให้นักเรียนแต่ละคนคิดหาคำตอบด้วยตนเองก่อนแล้วนำคำตอบไปอภิปรายกับเพื่อน ที่เป็นคู่ จากนั้นจึงนำคำตอบของแต่ละคู่มาอภิปรายพร้อมกัน 4 คน เมื่อมั่นใจว่าคำตอบของตน ถูกต้องหรือดีที่สุด จึงนำคำตอบเล่าให้เพื่อนทั้งชั้นฟัง (Kagan. 1995 : 46-47 อ้างถึงใน พิมพ์นธ์ เชะคุปต์. 2541 : 41-44)

15. เทคนิคการทำเป็นกลุ่ม ทำเป็นคู่ และทำคนเดียว (Team - pair - solo) เป็นเทคนิคที่ครู กำหนดปัญหาหรืองานให้แล้วนักเรียนทำงานร่วมกันทั้งกลุ่มจนงานสำเร็จ จากนั้นจะแยกทำงาน เป็นคู่จนงานสำเร็จ สุดท้ายนักเรียนแต่ละคนแยกมาทำเองจนสำเร็จได้ด้วยตนเอง (Kagan. 1995 : 10 อ้างถึงใน พิมพ์นธ์ เชะคุปต์. 2541 : 41-45)

16. เทคนิคการอภิปรายเป็นทีม (Team discussion) เป็นเทคนิคที่ครูกำหนดหัวข้อหรือคำถาม แล้วให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันระดมความคิด และพูดอภิปรายพร้อมกัน (Kagan. 1995 : 38 อ้างถึงใน พิมพ์นธ์ เชะคุปต์. 2541 : 45)

17. เทคนิคโครงการเป็นทีม (Team project) เป็นเทคนิคที่เหมาะสมกับวิชาวิทยาศาสตร์มาก เทคนิคนี้เริ่มจากครูอธิบายโครงการให้นักเรียนเข้าใจก่อนและกำหนดเวลา และกำหนดบทบาทที่ ทำเทียมกันของสมาชิกในกลุ่ม และมีการหมุนเวียนบทบาท แจกอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้นักเรียนแต่ละ กลุ่มร่วมกันทำโครงการที่ได้รับมอบหมาย จากนั้นจะมีการนำเสนอโครงการของแต่ละกลุ่ม (Kagan. 1995 : 42-43)

18. เทคนิคสัมภาษณ์เป็นทีม (Team – interview) เป็นเทคนิคที่มีการกำหนดหมายเลขของ สมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม แล้วครูผู้สอนกำหนดหัวข้อและอธิบายหัวข้อให้นักเรียนทั้งชั้นรู้ หมายเลขของนักเรียนในกลุ่มขึ้นขึ้นแล้วให้เพื่อนๆ ร่วมทีมเป็นผู้สัมภาษณ์และผลัดกันถาม โดย เรียงลำดับเพื่อนให้ทุกคนมีส่วนร่วมเท่า ๆ กัน เมื่อหมดเวลาตามที่กำหนด คนที่ถูกสัมภาษณ์นั่งลง และนักเรียนหมายเลขต่อไปนี้และถูกสัมภาษณ์หมุนเวียนเช่นนี้เรื่อยไปจนครบทุกคน (Kagan. 1995 : 40-41)

19. เทคนิคบัตรคำช่วยจำ (Color-coded co-op cards) เป็นเทคนิคที่ฝึกให้นักเรียนจดจำข้อมูลจากการเล่นเกมที่ใช้บัตรคำถาม บัตรคำตอบ ซึ่งนักเรียนแต่ละกลุ่มที่เตรียมบัตรมาเป็นผู้ถาม และมีการให้คะแนนกับกลุ่มที่ตอบได้ถูกต้อง (Kagan. 1995 : 38)

20. เทคนิคการสร้างแบบ (Formations) เป็นเทคนิคที่ครูผู้สอนกำหนดวัตถุประสงค์หรือสิ่งที่ต้องการให้นักเรียนสร้าง แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายและทำงานร่วมกันเพื่อสร้างชิ้นงาน หรือสาริตงานที่ได้รับมอบหมาย เช่น ให้นักเรียนสาริตว่าฤดูกาลเกิดขึ้นได้อย่างไร สาริตการทำงานของกังหันลม สร้างวงจรของห่วงโซ่อาหาร หรือสายใยอาหาร (Kagan. 1995 : 22)

21. เทคนิคเกมส่งปัญหา (Send-a-problem) เป็นเทคนิคที่นักเรียนสนุกกับเกมโดยนักเรียนทุกคนในกลุ่มตั้งปัญหาคำถามด้วยตัวเองคนละ 1 คำถามไว้ด้านหลังของบัตรและคำตอบซ่อนอยู่หลังบัตร นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มกำหนดหมายเลขประจำตัว 1-4 เริ่มแรกนักเรียนหมายเลข 4 ส่งปัญหาของกลุ่มให้หมายเลข 1 ในกลุ่มถัดไป ซึ่งจะเป็นผู้อ่านคำถามและตรวจสอบคำตอบส่วนสมาชิกคนอื่นในกลุ่มตอบคำถามในข้อถัดไปจะหมุนเวียนให้สมาชิกหมายเลขอื่นตามลำดับ คือ นักเรียนหมายเลข 2 เป็นผู้อ่านคำถาม และตรวจคำตอบจนครบทุกคนในกลุ่ม แล้วเริ่มใหม่ในลักษณะเช่นนี้ไปเรื่อยๆ ในรอบต่อไป (Kagan. 1995 : 36-37)

22. เทคนิคแลกเปลี่ยนปัญหา (Trade-a-problem) เป็นเทคนิคที่ให้นักเรียนแต่ละคู่ตั้งคำถามเกี่ยวกับหัวข้อที่เรียนและเขียนคำตอบเก็บไว้จากนั้นให้นักเรียนแต่ละคู่แลกเปลี่ยนคำถามกับเพื่อนคู่อื่น แต่ละคู่จะช่วยกันแก้ปัญหานั้นเสร็จ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับวิธีการแก้ปัญหาคู่ของเพื่อนเจ้าของปัญหานั้น (Kagan. 1995 : 59)

23. เทคนิคแบบเล่นเลียนแบบ (Match mine) เป็นเทคนิคที่ให้นักเรียนกลุ่มหนึ่งเรียงวัตถุที่กำหนดให้เหมือนกัน โดยผลัดกันบอกซึ่งแต่ละคนจะทำตามคำบอกเท่านั้นห้ามไม่ให้ ดูกัน วิธีนี้ใช้ประโยชน์ในการฝึกทักษะด้านการสื่อสารให้แก่นักเรียนได้ (Kagan. 1996 : 16)

24. เทคนิคเครือข่ายความคิด (Team word – webbing) เป็นเทคนิคที่ให้นักเรียนเขียนแนวคิดหลัก และองค์ประกอบย่อยของความคิดหลักพร้อมกับแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความคิดหลักกับองค์ประกอบย่อยบนแผ่นกระดาษลักษณะของแผนภูมิความรู้ (Kagan. 1995 : 36)

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักวัดผลการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

ชวาล แพรัตกุล (2516 : 15-17) สุธรรม จันทร์หอม (2519 : 89) ไพศาล หวังพานิชย์ (2526 : 89) ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยสรุปได้ว่า ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกิดจากความรู้ ทักษะและความสามารถในการด้านต่างๆ ของนักเรียนจนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้

ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อความสำเร็จของงานที่บรรลุนั้น เป้าหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นผลจากการได้รับการตอบสนองต่อแรงจูงใจหรือความต้องการของแต่ละบุคคลในแนวทางที่เขาประสงค์ ความพึงพอใจโดยทั่วไปตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า Satisfaction และยังมีผู้ให้ความหมายคำว่า “ความพึงพอใจ” พอสรุปได้ดังนี้

คณิต ดวงหัตถ์ (2537) ให้ความหมายไว้ว่า เป็นความรู้สึกชอบ หรือพอใจของบุคคลที่มีต่อการทำงานและองค์ประกอบหรือสิ่งจูงใจอื่น ๆ ถ้างานที่ทำหรือองค์ประกอบเหล่านั้นตอบสนองความต้องการของบุคคลได้ บุคคลนั้นจะเกิดความพึงพอใจในงานขึ้น จะอุทิศเวลา แรงกาย แรงใจ รวมทั้งสติปัญญาให้แก่งานของตนให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ

Gillmer (1965, 254 – 255 อ้างถึงใน เพ็ญแข ช่อมนิ 2544, หน้า 6) ได้ให้ความหมายไว้ว่าผลของเจตคติต่าง ๆ ของบุคคลที่มีต่อองค์กร องค์ประกอบของแรงงาน และมีส่วนสัมพันธ์กับลักษณะงานและสภาพแวดล้อมในการทำงานซึ่งความพึงพอใจนั้นได้แก่ ความรู้สึกที่มีความสำเร็จในผลงาน ความรู้สึกที่ได้รับการยกย่องนับถือ และความรู้สึกว่ามีความก้าวหน้าในการปฏิบัติงาน

Morse (1955 อ้างถึงใน สันติ ธรรมชาติ, หน้า 24) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจในงานหมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ลดความตึงเครียดของผู้ทำงานให้น้อยลง ถ้ามีความตึงเครียดมากก็จะเกิดความไม่พึงพอใจในการทำงาน ความตึงเครียดเป็นผลรวมจากความต้องการของมนุษย์ เมื่อคราวใดความต้องการได้รับการตอบสนองก็จะทำให้ความเครียดน้อยลง ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดความพึงพอใจ จากคำนิยามของ Morse ทำให้มีนักวิชาการอีกหลายท่านได้ให้ความหมายไปในทิศทางที่คล้ายคลึงกัน โดยเน้นว่าความพึงพอใจเกิดจากการได้รับการตอบสนอง เช่น Hoy and Miskel กล่าวว่าความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่ดีต่องานซึ่งมักเกี่ยวข้องกับคุณค่าและความต้องการของบุคคลด้วย Dessler อธิบายความพึงพอใจว่าเป็นระดับความรู้สึกต่องานเพื่อความต้องการที่สำคัญของคนเรา เช่น ความมีความสุขดี มีความมั่นคง มีความสมบูรณ์พูนสุข มีพวกพ้อง มีคนยกย่องต่าง ๆ เหล่านี้ได้รับการตอบสนองแล้วทำให้มีผลต่องาน

Silmer (1984, 230 อ้างถึงใน ประภาภรณ์ สุรปภา 2544, หน้า 9) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นระดับขั้นตอนความรู้สึกในทางบวกหรือทางลบของคนที่มีลักษณะต่าง ๆ ของงานรวมทั้งงานที่ได้รับมอบหมาย การจัดระบบงานและความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน

Strauss (1980 อ้างถึงใน เพ็ญแข ช่อมนิ 2544, หน้า 7) ได้ให้ความหมายความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกพอใจในงานที่ทำและเต็มใจที่จะปฏิบัติงานนั้นให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร คนจะรู้สึกพอใจในงานที่ทำเมื่องานนั้นให้ผลประโยชน์ทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐานของเขาได้

ในการศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจนั้น โดยทั่วไปนิยมศึกษากันในสองมิติ คือ มิติความพึงพอใจของผู้ปฏิบัติงานและมิติความพึงพอใจในการรับบริการ ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาในรูปแบบผู้รับบริการ ซึ่งมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

Oskamps (1984, อ้างถึงใน ประภาภรณ์ สุรปภา 2544, หน้า 11) ได้กล่าวไว้ว่า ความพึงพอใจมีความหมายอยู่ 3 นัย คือ

1.1.1 ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพการณ์ที่ผลการปฏิบัติงานจริงได้เป็นไปตามที่บุคคลคาดหวังไว้

1.1.2 ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับของความสำเร็ที่ไปเป็นไปตามความต้องการ

1.1.3 ความพึงพอใจ หมายถึง งานที่ได้ตอบสนองต่อคุณค่าของบุคคล

จากความหมายที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า “ความพึงพอใจ” หมายถึง ความรู้สึกที่เป็นการยอมรับ ความรู้สึกชอบ ความรู้สึกที่ยินดีกับการปฏิบัติงาน ทั้งการให้บริการและการรับบริการในทุกสถานการณ์ ทุกสถานที่

งานวิจัยเกี่ยวข้อง

งานวิจัยต่างประเทศ

มิวเลอร์ (Mueller, 1995 : Abstract, อ้างถึงใน ชนิดตา ดันไพบุลย์. 2545 : 75) ได้ศึกษา สิ่งที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพหุปัญญาในการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการยอมรับสาระความรู้จากกลุ่มที่มีศักยภาพเหมือนกัน และแตกต่างกันตามหลักทฤษฎีพหุปัญญาด้วยการสอนแบบร่วมมือของนักเรียนเกรด 4 มีการแบ่งกลุ่มตามความถนัด ด้วยการสัมภาษณ์ การสำรวจและการสังเกต แล้วแบ่งกลุ่มที่มีความสามารถเหมือนกัน 4 คน ต่างกัน 4 คน มีการสอนแบบร่วมมือทั้ง 2 กลุ่ม มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อนำมาเปรียบเทียบความแตกต่างโดยเก็บข้อมูลจากการสังเกต การบันทึกกิจกรรมแต่ละด้าน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่มีศักยภาพเหมือนกันทางคณิตศาสตร์ มีความสมบูรณ์ในการทำโครงการจากการเรียนมากกว่ากลุ่มที่มีศักยภาพต่างกัน เนื่องจากทุกคนมีบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบ ส่วนกลุ่มที่มีศักยภาพต่างกันต้องใช้เวลาและความร่วมมือมากขึ้น ส่วนมากจะทำงานเฉพาะตามที่ตนเองถนัด

เบรนต์ (Brandt, 1995) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบร่วมมือ กับวิธีการสอนแบบดั้งเดิม ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับความภาคภูมิใจในตนเอง ทั้งนี้ถึงวิธีการสอนแบบดั้งเดิมซึ่งนักเรียนโดยพึ่งตนเองเป็นหลักจะไม่ได้ผลกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียน ซึ่งจะทำให้ให้นักเรียนเหล่านี้มีความภาคภูมิใจในตนเองในเกณฑ์ต่ำ ซึ่งเป็นการจำกัดระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเหล่านี้ สำหรับผลการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีความบกพร่องทางการเรียน จำนวน 74 คน ในระดับชั้น 9-12 ที่มีความบกพร่อง

ทางการเรียนในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาสเปน และวิชาวิทยาศาสตร์ ใช้เวลาในการทดลอง 15 สัปดาห์ ผลของการศึกษาวิจัยปรากฏว่าไม่พบความแตกต่างด้านความภาคภูมิใจในตนเอง และไม่มีมีความภาคภูมิใจในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของตนเองทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แต่นักเรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

ฟอเลย์ (Foley, 1995) ได้ทำการศึกษาวิจัยผลของการใช้วิธีการเรียนการสอนแบบร่วมมือและใช้สื่ออุปกรณ์การเรียน ที่มีต่อวิธีการแก้ปัญหาที่สลับซับซ้อนในวิชาเคมีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยผู้วิจัยได้แบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม คือ 1. นักเรียนกลุ่มที่ 1 จะได้รับการสอนแบบร่วมมือและใช้สื่ออุปกรณ์การเรียน 2. นักเรียนกลุ่มที่ 2 จะได้รับการสอนแบบร่วมมือ 3. นักเรียนกลุ่มที่ 3 จะได้รับการสอนโดยใช้สื่อการเรียนอย่างเดียว 4. นักเรียนกลุ่มที่ 4 จะได้รับการสอนโดยครูตามปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือและใช้สื่อการเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนทุกกลุ่ม และนักเรียนในกลุ่มที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนอีก 2 กลุ่มที่เหลือ

ฮอลิเดย์ (Holiday, 1995) ได้ทำการศึกษาวิจัยการใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคปริศนาความคิด 2 ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติในการเรียนวิชาสังคมศึกษาในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ของนักเรียนระดับ 9 จำนวน 90 คน ที่เรียนวิชาภูมิศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายแห่งหนึ่ง บริเวณปากแม่น้ำมิสซิสซิปปี โดยการแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งใช้เวลาในการวิจัย 6 เดือน ได้ทำการวิเคราะห์และวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การวัดสังคมมิติ สัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียน ครูอาจารย์ผู้สังเกตการณ์สอน และสัมภาษณ์นักเรียนทั้งก่อนและหลังเรียน ผลการวิจัย พบว่านักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคปริศนาความคิด 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลการวิจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีความรู้ความเข้าใจสูงขึ้น ความสัมพันธ์ด้านเชื้อชาติไม่มีความแตกต่างกัน

กลอนน์ (Glenn, 1996) ได้ทำการศึกษาวิจัยแบบกรณีศึกษา โดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือในวิชาศิลปะศาสตร์ กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีแนวโน้มจะประสบความล้มเหลวด้านการเรียน ผลการวิจัยพบว่า การเรียนแบบร่วมมือมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับพฤติกรรม ทักษะคิดต่อการเรียน และทักษะทางสังคมของนักเรียนเหล่านี้สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยในประเทศ

กนกพร แสงสว่าง (2540) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการทำงานร่วมกันในวิชา ส305 โลกของเรา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนแบบร่วมมือ

โดยใช้เทคนิคปริศนาความคิดกับการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคปริศนาความคิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคปริศนาความคิด ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคปริศนาความคิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนได้รับการสอนแบบร่วมมือ โดยใช้ปริศนาความคิด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจากการศึกษาพัฒนาการทักษะการทำงานร่วมกันของนักเรียนหลังจากได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคปริศนาความคิด ผลการวิจัยพบว่าหลังจากที่นักเรียนได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคปริศนาความคิดแล้ว นักเรียนกลุ่มทดลองมีการพัฒนาการทักษะการทำงานร่วมกันสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปรารถนา เกษน้อย(2540) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการวิเคราะห์ ในวิชาสังคมศึกษา ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนแบบร่วมมือกับการเรียนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือมีค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และจากการศึกษาความสามารถในการวิเคราะห์ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือกับการเรียนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือมีค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปาริชาติ จิตรจำ (2540) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติ และทักษะการทำงานร่วมกัน ในวิชา ส 504 สังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนวิทย์-คณิต กับนักเรียนแผนภาษา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนแผนวิทย์-คณิต มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนแผนภาษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 นักเรียนที่เรียนแผนวิทย์-คณิต และนักเรียนที่เรียนแผนภาษามีเจตคติต่อการเรียนแบบร่วมมือไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่เรียนแผนวิทย์-คณิต และนักเรียนที่เรียนแผนภาษามีทักษะการทำงานร่วมกันไม่แตกต่างกัน

ทวี มณีนิล (2542) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาฟิสิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยเทคนิคการสร้างมโนทัศน์รูปตัววี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการศึกษาเจตคติต่อวิชาฟิสิกส์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิคการสร้างมโนทัศน์รูปตัววี มีคะแนนเจตคติต่อวิชาฟิสิกส์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นรินทร์ กระพี้แดง (2542) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการทำงานร่วมกันในวิชา ส 402 สังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ

โดยใช้เทคนิคปรินสาความคิดกับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคปรินสาความคิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการศึกษาทักษะการทำงานร่วมกันของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคปรินสาความคิดกับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคปรินสาความคิดมีทักษะการทำงานร่วมกันสูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปิยะฉัตร ขาวแก้ว (2542) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการทำงานร่วมกันในวิชา ส 306 ประเทศของเรา 4 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้ปรินสาความคิดกับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคปรินสาความคิด มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และจากการศึกษาการทำงานร่วมกันของนักเรียนหลังจากที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคปรินสาความคิดแล้ว ผลการวิจัยพบว่าหลังจากที่นักเรียนได้รับการสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคปรินสาความคิดแล้ว นักเรียนมีทักษะการทำงานร่วมกันสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พรรัตน์ ศิลกุล (2543) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการทำงานร่วมกัน และเจตคติที่มีต่อการทำงานร่วมกัน ในวิชา ส 503 สังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนแบบร่วมมือกับการเรียนแบบกลุ่มเดิม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือกับนักเรียนที่เรียนแบบกลุ่มเดิมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการศึกษาทักษะการทำงานร่วมกันของนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือกับการเรียนแบบกลุ่มเดิม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือกับนักเรียนที่เรียนแบบกลุ่มเดิมมีทักษะการทำงานร่วมกันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการศึกษาเจตคติที่มีต่อการทำงานร่วมกันก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือกับเรียนแบบกลุ่มเดิม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือกับนักเรียนที่เรียนแบบกลุ่มเดิมก่อนและหลังเรียนมีเจตคติต่อการทำงานร่วมกันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือมีเจตคติที่ดีต่อวิธีการเรียนแบบร่วมมือ

จากผลการวิจัยทั้งภายในประเทศ และผลการวิจัยต่างประเทศ ซึ่งผู้วิจัยส่วนใหญ่จะศึกษาวิจัยตัวแปรด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และตัวแปรด้านอื่น ๆ ดังที่กล่าวมา พบว่าหลังจากได้รับการสอนแบบร่วมมือแล้ว ตัวแปรที่ศึกษาวิจัยคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับตัวแปรด้านอื่น ๆ ที่ได้ศึกษาวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

ในการวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ (การตลาด) ชั้นปีที่ 1 เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) มีวัตถุประสงค์เพื่อการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อน-หลังเรียนจากการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ หมู่เรียน 5311020892 เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน ของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ (การตลาด) ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ และความพึงพอใจในวิธีการสอนแบบร่วมมือในรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน ซึ่งมีรายละเอียดของวิธีดำเนินการวิจัยที่จะนำเสนอ ดังนี้

1. ขั้นตอนการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ออกแบบการวิจัยไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอน
2. ดำเนินการสอนแบบร่วมมือ
3. ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อน-หลังเรียน และประเมินผล
4. สำนวความพึงพอใจ
5. สรุปผล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ที่ศึกษารายวิชาการเงินธุรกิจ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 14 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้เป็นนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ(การตลาด) ชั้นปีที่ 1 รหัส 5311020892 ที่ศึกษารายวิชาการเงินธุรกิจ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 14 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงินก่อนและหลังเรียน
2. แบบสำรวจวัดผลความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ โดยใช้แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับซึ่งกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนดังนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

และได้นำคะแนนความพึงพอใจมาหาค่าเฉลี่ย ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินความคิดเห็นของการจัดการสอนแบบร่วมมือเป็นมาตราส่วน ประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

ช่วงคะแนน	4.21 - 5.00	หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด
ช่วงคะแนน	3.41 - 4.20	หมายถึง พึงพอใจมาก
ช่วงคะแนน	2.61 - 3.40	หมายถึง พึงพอใจปานกลาง
ช่วงคะแนน	1.81 - 2.60	หมายถึง พึงพอใจน้อย
ช่วงคะแนน	1.00 - 1.80	หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยดำเนินการดังนี้

1. ทำการทดสอบก่อนเรียนวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงินกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา
2. ดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างตามแผนการสอนแบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
3. หลังการเรียนรู้โดยใช้แบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ทำการทดสอบหลังเรียนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน

4. เปรียบเทียบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีทางสถิติ และสรุปผล
5. ทำแบบสำรวจความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือในรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน
6. ประเมินผลทางสถิติและสรุปผลการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ได้วิเคราะห์ประเมินผล โดยใช้สถิติพื้นฐานเพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนว่าหลังจากที่เรียนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการเงินธุรกิจ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ยของคะแนน $\bar{x}$ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.2540:53)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนของข้อมูลทั้งหมด

2. หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน (S.D.) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2540:103)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum x$ แทนผลรวมของคะแนนดิบของนักเรียน
 $(\sum x^2)$ แทนผลรวมของคะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนยกกำลังสองทีละตัว
 N แทนจำนวนข้อมูลทั้งหมด

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัย เรื่อง ผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่อง การวิเคราะห์งบการเงิน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาบริหารธุรกิจ (การตลาด) หมู่เรียน 5311020892 คณะวิทยาการจัดการ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อน-หลังเรียนจากการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ หมู่เรียน 5311020892 เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน ของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ (การตลาด) ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ หมู่เรียน 5311020892 เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน ของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ (การตลาด) ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อน-หลังเรียนจากการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ หมู่เรียน 5311020892 เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน ของนักศึกษา สาขาบริหารธุรกิจ (การตลาด) ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 14 คน

ลำดับที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
1	5	15
2	9	15
3	4	15
4	6	9
5	10	14
6	8	14
7	2	12
8	2	12
9	0	15
10	5	15
11	3	14
12	6	11
13	8	13
14	9	14
$\sum x$	77	188
n	14	14
$\bar{x}$	5.50	13.82
S.D.	3.06	1.22

จากตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อน-หลังเรียนจากการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน ของนักศึกษา สาขาบริหารธุรกิจ (การตลาด)ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 14 คน พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 5.5 ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 13.82

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน ของนักศึกษาด้านบริหารธุรกิจ (การตลาด) ชั้นปีที่ 1 หมู่เรียน 5311020892 คณะวิทยาการจัดการของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 14 คน

ที่	รายการประเมิน	$\bar{x}$	ระดับความพึงพอใจ
ด้านลักษณะบุคลิกภาพ			
1	แต่งกายสะอาดเรียบร้อย	4.83	มากที่สุด
2	ร่าเริง คุยสนุก มีอารมณ์ขัน	4.22	มากที่สุด
3	ตรงต่อเวลา	4.87	มากที่สุด
4	มีความรับผิดชอบสูง	4.78	มากที่สุด
5	มีความเชื่อมั่นในตนเอง	4.74	มากที่สุด
6	รักการสอน	4.78	มากที่สุด
7	น่าคบ น่าไว้วางใจ	4.87	มากที่สุด
8	มีความกระตือรือร้นในเนื้อหาวิชาที่สอน	4.96	มากที่สุด
9	มีปฏิภาณ ไหวพริบ สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้	4.61	มากที่สุด
10	ควบคุมอารมณ์ได้ดี มีเหตุผล ไม่ใช้อารมณ์ในการแก้ปัญหา	4.74	มากที่สุด
ด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน			
11	ให้ความเป็นกันเองกับผู้เรียนทั้งในและนอกห้องเรียน	4.65	มากที่สุด
12	ให้เกียรติผู้เรียน มีความจริงใจในการติดต่อสัมพันธ์ด้วย	4.52	มากที่สุด
13	ให้ความสนใจ เอาใจใส่ในความเป็นอยู่ของผู้เรียน	4.65	มากที่สุด
14	ส่งเสริมให้ความสัมพันธ์ที่ดีในหมู่เรียน	4.61	มากที่สุด
15	ปฏิบัติต่อตัวผู้เรียนอย่างเสมอต้นเสมอปลาย	4.57	มากที่สุด
16	ชมเชยและวิจารณ์งานของผู้เรียนอย่างยุติธรรม	4.65	มากที่สุด
17	เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและยอมรับฟัง	4.70	มากที่สุด
18	พร้อมที่จะพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาที่ผู้เรียนประสบ	4.65	มากที่สุด

ที่	รายการประเมิน	$\bar{x}$	ระดับความพึงพอใจ
19	กระตุ้นให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าตัดสินใจ กล้าเผชิญปัญหา	4.65	มากที่สุด
20	ช่วยเหลือ แนะนำให้กำลังใจผู้เรียนทั้งในและนอกห้องเรียน	4.39	มากที่สุด
ด้านวิชาการและการสอน			
21	มีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาที่สอน	4.74	มากที่สุด
22	มีความรู้ ความเข้าใจในจิตวิทยาการสอน	4.70	มากที่สุด
23	มีความรู้ความเข้าใจในการวัดและประเมินผล	4.74	มากที่สุด
24	มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการนำเทคนิควิธีการสอนหลากหลายมาใช้ในการสอน	4.43	มากที่สุด
25	มีการวางแผนและเตรียมการสอนที่ดีก่อนทำการสอนทุกครั้ง	4.87	มากที่สุด
26	มีกลวิธีในการเร้า กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรม	4.87	มากที่สุด
27	ให้ความสนใจและติดตามผลการจัดการเรียนการสอนอย่างใกล้ชิด	4.78	มากที่สุด
28	ถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจสู่ผู้เรียนได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5.00	มากที่สุด
29	มีความสามารถในการจัดหาและผลิตสื่อในการจัดการเรียนการสอน	4.78	มากที่สุด
30	จัดกิจกรรมการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	4.65	มากที่สุด
ด้านคุณธรรมจริยธรรม			
31	มีความยุติธรรม	4.74	มากที่สุด
32	มีความเสียสละ อุทิศตน อุทิศเวลา เพื่อผู้เรียนและส่วนรวม	4.74	มากที่สุด
33	ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียนและบุคคลทั่วไป	4.83	มากที่สุด
34	มีความเมตตากรุณา เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่	4.78	มากที่สุด
35	มีความซื่อสัตย์สุจริต	4.83	มากที่สุด
รวม		4.71	มากที่สุด

(N=14)	ระดับ 1.00 - 1.80	น้อยที่สุด
	ระดับ 1.81 - 2.60	น้อย
	ระดับ 2.61 - 3.40	ปานกลาง
	ระดับ 3.41 - 4.20	มาก
	ระดับ 4.21 - 5.00	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน ของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ (การตลาด) ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการของมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน 14 คน มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.71$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายการ ประเมินทุกรายการนักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทุกรายการ สรุปได้ว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ในการสอน รายวิชา การเงินธุรกิจ เรื่อง การวิเคราะห์งบการเงิน ก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาสาขา บริหารธุรกิจ(การตลาด) ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนรายวิชา การเงินธุรกิจ เรื่อง การวิเคราะห์งบการเงิน ก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ (การตลาด) ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
2. เพื่อศึกษาความพอใจของนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ (การตลาด) ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชา การเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนรายวิชา การเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน ก่อนและหลังเรียน มีค่าเฉลี่ยที่ 5.50 /13.82
2. ผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอนรายวิชาการเงินธุรกิจ เรื่อง การวิเคราะห์งบการเงินสูงขึ้น

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสอน รายวิชา การเงินธุรกิจ เรื่องการวิเคราะห์งบการเงิน ก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาสาขา บริหารธุรกิจ(การตลาด)ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยขอ อภิปรายการวิจัย 2 ประเด็นหลักดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาบริหารธุรกิจ(การตลาด)ชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนจากการใช้การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ แสดงว่าการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ น่าจะมาจากกิจกรรมที่หลากหลาย โดยเสริมให้ผู้เรียนทำงานร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อให้ตนเองและสมาชิกในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด การนำโจทย์ปัญหามาพิจารณาาร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นกระบวนการการส่งเสริมให้ช่วยกันคิดหาข้อมูลให้มาคิดวิเคราะห์และเกิดการตัดสินใจที่ดีต่อกัน เข้าใจกันและกัน การเรียนแบบร่วมมือเป็นการเรียนที่จัดขึ้นโดยการคละกันระหว่างนักศึกษาที่มีความสามารถต่างกัน นักศึกษาแต่ละคนจะมีบทบาทในการช่วยเหลือจัดการและชี้แนะกันเพื่อให้กลุ่มของตนไปถึงเป้าหมายของการเรียนรู้ ความสำเร็จของตนเองก็คือความสำเร็จของกลุ่มด้วย ผลการทดลองพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 5.5 ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 13.82

นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. นักศึกษามีความพึงพอใจในระดับมากที่สุดหลังจากการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ โดยมีระดับความพึงพอใจเท่ากับ 4.71 จากการที่นักศึกษามีความพึงพอใจมากน่าจะเป็นเพราะลักษณะของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีความแปลกใหม่แตกต่างจากการเรียนรู้ตามปกติ โดยได้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อการยอมรับ และความรู้สึกรักชอบในการเรียนรายวิชาการเงินธุรกิจ เพราะนักศึกษาให้ความสนใจมากในการฝึกวิเคราะห์ ส่งผลให้มีความเข้าใจในเนื้อหาสาระ สามารถวิเคราะห์ห้งบการเงินได้ถูกต้อง โดยวัดผลจากการให้นักศึกษาทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผลการทดสอบนักศึกษาทุกคนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน ทำให้นักศึกษามีความพึงพอใจมาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยและพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในเรื่องอื่นๆ หรือรายวิชาต่างๆ ต่อไป
2. ควรศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชาต่างๆ ต่อไป

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ โพธิ์ทอง.2545. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณในวิชาเคมีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ : สำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เขตการศึกษา 1.
- ชวาล แพ้วัดกุล.2518. เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- นิตยา กลิ่นโกมุต.2550. การพัฒนาการเรียนรู้เรื่องการวิเคราะห์รายการค้าในวิชาบัญชีเบื้องต้น 1 โดยใช้แบบฝึกปฏิบัติ.ของนักเรียนระดับชั้นปวช.1/4 โรงเรียนระยอง พณิชยการ .
- นันท์ ศรีสุวรรณ.2547.การพัฒนาการเรียนรู้เรื่องการวิเคราะห์รายการค้าในวิชาบัญชีเบื้องต้น1 โดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติการ. ของนักเรียน ปวช. ปีที่ 1.
- บุญชม ศรีสะอาด.2538. การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ปรารธนา เกษน้อย.2540. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการวิเคราะห์ ในวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น.
- ขงยุทธ กิจสันทด.2546. ผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาการบัญชี 1 ของนักศึกษาปริญญาตรี 4 ปี หลักสูตรบริหารธุรกิจ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกริก.
- ศรีสมัย สอดศรี.2546. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องโจทย์ปัญหาสมการเชิงเส้นสองตัวแปร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง.2546. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546). กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- สายพิน สีดา.2550.การใช้ชุดฝึกทักษะเพื่อแก้ปัญหานักเรียนขาดทักษะการบันทึกรายการค้าในสมุดแยกประเภททั่วไป ของนักเรียนระดับชั้นปวช.1/7 โรงเรียนระยองพณิชยการ.
- อารมณ เพชรชื่น.2527. เทคนิคการวัดและประเมินผลการศึกษาในระดับประถมศึกษา. ชลบุรี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางแสน.

ภาคผนวก

แบบทดสอบ

ชื่อ – นามสกุล รหัสนักศึกษา

วิชา การเงินธุรกิจ เรื่อง การวิเคราะห์งบการเงิน

คำสั่ง : ให้วิเคราะห์งบการเงินวิธีแนวดิ่ง ในงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ และงบแสดงฐานะการเงิน

บริษัท ประชัการพาณิชย์ จำกัด
งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ
สำหรับปี สิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม 25X3

			ร้อยละ
ขายสุทธิ	3,875,000		
<u>หัก</u> ต้นทุนขาย	<u>3,300,000</u>		
กำไรขั้นต้น	575,000		
<u>หัก</u> ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน			
ค่าใช้จ่ายในการขาย	32,125		
ค่าใช้จ่ายในการบริหาร	<u>92,875</u>		
รวมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน	<u>125,000</u>		
กำไรก่อนหักดอกเบี้ยและภาษี	450,000		
<u>หัก</u> ดอกเบี้ยจ่าย	<u>75,000</u>		
กำไรก่อนหักภาษี	375,000		
<u>หัก</u> ภาษีเงินได้ 30%	<u>112,500</u>		
กำไรสุทธิ	<u>262,500</u>		

ผลการวิเคราะห์.....
.....
.....
.....

บริษัท ประชัการพาณิชย์ จำกัด

งบแสดงฐานะการเงิน

ณ วันที่ 31 ธันวาคม 25X3

สินทรัพย์

สินทรัพย์หมุนเวียน		ร้อยละ
เงินสด	12,500	
หลักทรัพย์	137,500	
ลูกหนี้(สุทธิ)	225,000	
สินค้าคงเหลือ	<u>437,500</u>	
รวมสินทรัพย์หมุนเวียน	812,500	
ที่ดิน อาคาร อุปกรณ์ (สุทธิ)	<u>1,437,500</u>	
รวมสินทรัพย์	<u>2,250,000</u>	

หนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น

หนี้สินหมุนเวียน		
เงินเบิกเกินบัญชี	37,500	
ตั๋วเงินจ่าย	62,500	
เจ้าหนี้การค้า	162,500	
ภาษีเงินได้ค้างจ่าย	<u>150,000</u>	
รวมหนี้สินหมุนเวียน	412,500	
หนี้สินไม่หมุนเวียน		
เงินกู้(5 ปี)	<u>562,000</u>	
รวมหนี้สิน	975,000	
ส่วนของผู้ถือหุ้น		
ทุน-หุ้นสามัญ	625,000	
เงินสำรองเพื่อการขยายกิจการ	150,000	
กำไรสะสม	<u>500,000</u>	
รวมส่วนของผู้ถือหุ้น	<u>1,275,000</u>	
รวมหนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น	<u>2,250,000</u>	

ผลการวิเคราะห์.....

.....

.....

แบบสอบถาม "ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ"

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

คำชี้แจง 1. โปรดทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่องที่ตรงกับกับความเป็นจริงและความคิดเห็นของท่านมากที่สุดพร้อมทั้งเขียนข้อเสนอแนะ

2. กำหนดให้มิกำระดับความคิดเห็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 มากที่สุด

ระดับ 4 มาก

ระดับ 3 ปานกลาง

ระดับ 2 น้อย

ระดับ 1 น้อยที่สุด

ที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
	ด้านลักษณะบุคลิกภาพ					
1	แต่งกายสะอาดเรียบร้อย					
2	ร่าเริง คุซสนุก มีอารมณ์ขัน					
3	ตรงต่อเวลา					
4	มีความรับผิดชอบสูง					
5	มีความเชื่อมั่นในตนเอง					
6	รักการสอน					
7	น่าคบ น่าไว้วางใจ					
8	มีความกระตือรือร้นในเนื้อหาวิชาที่สอน					
9	มีปฏิภาณ ไหวพริบ สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้					
10	ควบคุมอารมณ์ได้ดี มีเหตุผล ไม่ใช้อารมณ์ในการแก้ปัญหา					
	ด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน					
11	ให้ความเป็นกันเองกับผู้เรียนทั้งในและนอกห้องเรียน					
12	ให้เกียรติผู้เรียน มีความจริงใจในการติดต่อสัมพันธ์ด้วย					
13	ให้ความสนใจ เอาใจใส่ในความเป็นอยู่ของผู้เรียน					
14	ส่งเสริมให้ความสัมพันธ์ที่ดีในหมู่เรียน					
15	ปฏิบัติต่อตัวผู้เรียนอย่างเสมอต้นเสมอปลาย					

16	ชมเชยและวิจารณ์งานของผู้เรียนอย่างยุติธรรม				
17	เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและยอมรับฟัง				
18	พร้อมที่จะพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาที่ผู้เรียนประสบ				
19	กระตุ้นให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าตัดสินใจ กล้าเผชิญปัญหา				
20	ช่วยเหลือ แนะนำให้กำลังใจผู้เรียนทั้งในและนอกห้องเรียน				
	ด้านวิชาการและการสอน				
21	มีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาที่สอน				
22	มีความรู้ ความเข้าใจในจิตวิทยาการสอน				
23	มีความรู้ความเข้าใจในการวัดและประเมินผล				
24	มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการนำเทคนิควิธีการสอนหลากหลายมาใช้ในการสอน				
25	มีการวางแผนและเตรียมการสอนที่ดีก่อนทำการสอนทุกครั้ง				
26	มีกลวิธีในการเร้า กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรม				
27	ให้ความสนใจและติดตามผลการจัดการเรียนการสอนอย่างใกล้ชิด				
28	ถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจสู่ผู้เรียนได้ชัดเจนและเข้าใจง่าย				
29	มีความสามารถในการจัดหาและผลิตสื่อในการจัดการเรียนการสอน				
30	จัดกิจกรรมการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ				
	ด้านคุณธรรมจริยธรรม				
31	มีความยุติธรรม				
32	มีความเสียสละ อุทิศตน อุทิศเวลา เพื่อผู้เรียนและส่วนรวม				
33	ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียนและบุคคลทั่วไป				
34	มีความเมตตากรุณา เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่				
35	มีความซื่อสัตย์สุจริต				

ความคิดเห็นอื่นๆ.....
.....
.....
.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล

นางสาวพิชยพิมพ์ คำเพียร

Miss Pichayapim Khampian

ตำแหน่งปัจจุบัน

อาจารย์ประจำพิเศษ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

หน่วยงานและสถานที่อยู่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร

และไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ 83 หมู่ 11

ตำบลสะเดียง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

โทรศัพท์ 08-2169-5494

e-mail : khampian.nn@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

ปี 2549 ปริญญาตรี บริหารธุรกิจบัณฑิต (การบัญชี) คณะวิทยาการจัดการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ปี 2554 ปริญญาโท บัณฑิตมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีปทุม

สาขาวิชาการที่มีความชำนาญ

สาขาการบัญชี